

คำวินิจฉัยของ นายประเสริฐ นาสกุล ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๕/๒๕๕๓

วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

เรื่อง ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ (นายนิรันดร์ จิระสันติการ ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดลำปาง)

ปลัดกระทรวงยุติธรรมเสนอคำร้องเป็นหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๑/๑๔๒๐๖ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ความว่า ศาลจังหวัดลำปางขอให้กระทรวงยุติธรรมส่งสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๘๖๒/๒๕๕๓ ระหว่าง นายนิรันดร์ จิระสันติการ โจทก์ คณะกรรมการการเลือกตั้งที่ ๑ นายธีรศักดิ์ กรรณสูต ที่ ๒ นายยุวัฒน์ กมลเวชช ที่ ๓ นายโคทม อารียา ที่ ๔ นายสวัสดิ์ โชติพานิช ที่ ๕ และนายจิระ บุญพจนสุนทร ที่ ๖ (จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ในฐานะกรรมการการเลือกตั้ง) จำเลย เรื่อง ขอให้เพิกถอนระเบียบและคำสั่งอันมิชอบของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ฯ โดยโจทก์เห็นว่า ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ขอให้ศาลจังหวัดลำปางรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ต่อไป

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณา

๑. นายนิรันดร์ จิระสันติการ/โจทก์ และผู้ร้อง เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา ในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ซึ่งมีจำนวนสมาชิกวุฒิสภาได้ จำนวน ๓ คน ผู้ร้องสมัครและได้รับหมายเลข ๒ เป็นหมายเลขประจำตัว คณะกรรมการการเลือกตั้ง/ผู้ถูกร้อง ประกอบด้วย นายธีรศักดิ์ กรรณสูต นายยุวัฒน์ กมลเวชช นายโคทม อารียา นายสวัสดิ์ โชติพานิช และนายจิระ บุญพจนสุนทร รวม ๕ คน โดยมี นายธีรศักดิ์ กรรณสูต เป็นประธานกรรมการการเลือกตั้ง เมื่อมีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาอันเป็นการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๓ ในวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกร้องได้จัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาอันเป็นการเลือกตั้งทั่วไปเพื่อให้ได้สมาชิกวุฒิสภาทั่วราชอาณาจักรจำนวนรวมสองร้อยคน สำหรับการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ผู้ร้องได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภามากที่สุดเป็นอันดับที่ ๓ โดยได้คะแนนทั้งสิ้น ๔๕,๕๗๖ คะแนน แต่ผู้ถูกร้องประกาศรับรองผลการเลือกตั้งของผู้สมัครที่ได้รับ

เลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาทั่วราชอาณาจักรเพียง ๑๒๒ คน ไม่รับรองผลการเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๗๘ คน ซึ่งรวมผู้ร้องอยู่ด้วย และผู้ถูกร้องได้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่ตามประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้งลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๓ ซึ่งกำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่ จำนวน ๓๕ เขตจังหวัดเลือกตั้ง โดยให้มีการลงคะแนนเลือกตั้งในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๓ ปรากฏว่า ในเขตเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดลำปาง ซึ่งมีจำนวนสมาชิกวุฒิสภาได้ ๓ คน ผู้ร้องได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภามากเป็นอันดับที่ ๒ จากจำนวนผู้สมัครทั้งสิ้น ๑๖ คน โดยได้รับคะแนนรวม ๔๗,๗๗๗ คะแนน แต่ในขณะที่ยังไม่มีผลการประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาของผู้ร้องในวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ อันเป็นวันหลังจากที่มีการเลือกตั้งผ่านพ้นไปแล้ว ผู้ถูกร้องออกกระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ต่อมา ผู้ถูกร้องไม่ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาของผู้ร้องอีกเป็นครั้งที่ ๒ และประกาศให้มีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่จำนวน ๕ เขตเลือกตั้งจังหวัด รวมทั้งเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ซึ่งผู้ถูกร้องประกาศรับรองผลการเลือกตั้งผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดลำปาง ๑ คน แต่ไม่ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาที่ได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งมากที่สุดอีก ๓ อันดับแรก จำนวน ๒ คน รวมทั้งผู้ร้อง และผู้ถูกร้องจัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่เพื่อให้ได้จำนวนสมาชิกวุฒิสภาในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปางครบ ๓ คน โดยกำหนดให้ลงคะแนนเลือกตั้งใหม่ในวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ทั้งนี้ ได้กำหนดให้ผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใช้สิทธิลงคะแนนหน่วยเลือกตั้งกลางได้ในวันที่ ๒๗ ถึง ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ในการนี้ ผู้ถูกร้องได้อาศัยระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ๗ ข้อ ๖ ทวิ ซึ่งผู้ถูกร้องตราขึ้นเอง สั่งตัดสิทธิผู้ร้องมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาในเขตจังหวัดลำปางอีก

การที่ผู้ถูกร้องประกาศตัดสิทธิผู้ร้องมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ถือเป็นคำสั่งในทางปกครองที่มิชอบ อันเป็นการโต้แย้งสิทธิของผู้ร้อง กล่าวคือ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ บัญญัติถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาไว้ ซึ่งผู้ร้องมีคุณสมบัติครบถ้วนตามรัฐธรรมนูญดังกล่าว ในขณะที่เดียวกันรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ บัญญัติลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาไว้ ซึ่งผู้ร้องมิได้มีลักษณะใดลักษณะหนึ่งต้องห้ามมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวเลย อีกทั้งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๗ บัญญัติรองรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๒๖

ดังกล่าวไว้แล้วอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นย่อมเป็นที่แน่ชัดว่า สิทธิในการสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา จะมิเสียไปด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดๆ ได้อีก เว้นแต่จะมีคำพิพากษาของศาลเพิกถอนสิทธิการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาเท่านั้น จึงจะชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย แต่ผู้ถูกร้องได้อาศัยระเบียบที่ตราขึ้นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๗) ตัดสิทธิการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาของผู้ร้องโดยไม่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๗ จึงเป็นการตราหรือออกระเบียบเกินอำนาจที่ผู้ถูกร้องมีอยู่ เพราะพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๗) เป็นเพียงบทบัญญัติให้อำนาจผู้ถูกร้องกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีพิจารณาใดๆ เพื่อให้การเลือกตั้งสามารถดำเนินลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อยเท่านั้น หาได้ให้อำนาจผู้ถูกร้องออกระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๖ ทวิ ซึ่งมีความว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการการเลือกตั้งไม่ประกาศผลการเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้ใดเกินกว่าหนึ่งครั้ง คณะกรรมการการเลือกตั้งอาจวินิจฉัยโดยใช้คะแนนเสียงเอกฉันท์ ให้ถือว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้นั้นมิได้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งใหม่อีก” ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการเพิ่มลักษณะต้องห้ามมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ อันเป็นการใช้อำนาจเสมอรัฐสภาเลยทีเดียว เพราะการจะเพิ่มเติมลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ จะกระทำได้แต่โดยวิถีทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๑๓ เท่านั้น

ดังนั้น การที่ผู้ถูกร้องตัดสิทธิผู้ร้องมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งเป็นการออกระเบียบโดยไม่มีอำนาจ คำสั่งของผู้ถูกร้องที่ให้ตัดสิทธิผู้ร้องมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาในการเลือกตั้งวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ เป็นคำสั่งที่อาศัยอำนาจตามระเบียบที่ไม่ชอบ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบไปด้วย เพราะขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ ที่บัญญัติลักษณะต้องห้ามมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาไว้แล้ว การออกและใช้ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งอันขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้งมาตรา ๑๐ (๗) คือ การออกและใช้ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ๗ ข้อ ๖ ทวิ ไปปรับใช้ให้เป็นโทษแก่ข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการออกระเบียบดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นการใช้ระเบียบย้อนหลังที่ให้โทษแก่บุคคลรวมทั้งผู้ร้อง ระเบียบดังกล่าวจึงไม่มีผลย้อนหลังไปบังคับลงโทษตัดสิทธิผู้ร้องต่อข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตั้งแต่มีพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา

พ.ศ. ๒๕๔๒ จนถึงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๓ โดยผู้ถูกร้องอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๐ (๓) ซึ่งบัญญัติให้อำนาจผู้ถูกร้องสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ได้ หากมีพยานหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่า การเลือกตั้งมิได้เป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรม ซึ่งเห็นได้ชัดว่า กฎหมายดังกล่าวให้สิทธิผู้ถูกร้องมีอำนาจสั่งให้เลือกตั้งใหม่เท่านั้น จะออกระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ฯ ตัดสิทธิผู้สมัครรับเลือกตั้งด้วยหาได้ไม่ เพราะผู้ถูกร้องเพียงอาศัยสิ่งที่เรียกว่า พยานหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่า การเลือกตั้งมิได้เป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรมเท่านั้น หากไร้กระบวนการพิสูจน์ความผิดไม่ ฉะนั้นเพียงมีหลักฐานอันควรเชื่อเท่านั้น ย่อมไม่มีสิทธิออกระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งตัดสิทธิและสั่งตัดสิทธิผู้สมัครรับเลือกตั้งได้

เมื่อผู้ถูกร้องออกระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ฯ ที่มีขอบโดยชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และมีคำสั่งตัดสิทธิผู้ร้องมิให้เป็นผู้สมัครโดยมิชอบ จึงถือเป็นการออกระเบียบและคำสั่งในทางปกครอง ที่มีขอบด้วยกฎหมายซึ่งผู้ที่ถูกโต้แย้งสิทธิย่อมจะนำคดีร้องฟ้องต่อศาลปกครองได้ แต่ในขณะที่ไม่มีศาลปกครอง ศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ คือ ศาลยุติธรรมที่มีเขตอำนาจเหนือคดีนี้ และก็เคยมีคดีที่ผู้ถูกร้องสั่งตัดสิทธิผู้สมัครเป็นสมาชิกวุฒิสภา และคดีถึงที่สุดแล้วในคดีปกครองของศาลจังหวัดเชียงใหม่ คดีแดงที่ ปค.๓/๒๕๔๓ ระหว่าง พลตำรวจเอก สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์ ผู้ร้อง ผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งจังหวัดเชียงใหม่ ผู้คัดค้าน ซึ่งศาลจังหวัดเชียงใหม่มีคำสั่งให้รับสมัคร พลตำรวจเอก สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์ เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาในเขตเลือกตั้งจังหวัดเชียงใหม่ ในที่นี้จึงชอบที่ศาลยุติธรรมจะพิจารณาพิพากษาอันจะเป็นการถ่วงดุลย์คณะกรรมการการเลือกตั้งในกรณีที่มีการใช้อำนาจเกินขอบเขตเพื่อพิทักษ์เจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญไว้ในสถานการณ์ที่หมิ่นเหม่ต่อการใช้อำนาจเกินขอบเขต เพื่อช่วยเยียวยาในสถานการณ์ที่สังคมไทยไร้ทางออก ประชาชนไร้ที่พึ่ง ศาลยุติธรรมได้แสดงบทบาทอันเป็นคุณมาโดยตลอด และเป็นที่สุดท้ายของข้อขัดแย้งอันนำมาสู่คดีนี้

อนึ่ง ปัญหาที่มีไต่แต่ผู้ร้องเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบในทางสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ แต่หมายถึงประเทศชาติ ประชาชน และระบอบประชาธิปไตยกำลังได้รับผลกระทบอย่างร้ายแรง จำต้องได้รับการแก้ไขเยียวยาโดยด่วนที่สุด จึงขอให้ศาลสั่งเพิกถอนระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓ และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกร้อง เรื่อง รายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ผู้ถูกร้องวินิจฉัยมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่ในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๓

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๑๒๔ มาตรา ๑๒๕ มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๔๗ และมาตรา ๒๖๔

๒. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๐ (๗)

๓. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๗ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๐๑ มาตรา ๑๐๒ มาตรา ๑๐๓ มาตรา ๑๐๔ มาตรา ๑๐๕ มาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๑๐ มาตรา ๑๑๑ และมาตรา ๑๑๓

ปัญหาที่ต้องพิจารณาวินิจฉัย

๑. ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้หรือไม่

๒. ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

คำวินิจฉัย

ปัญหาแรก เนื่องจากศาลจังหวัดลำปางเสนอคำร้องนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยได้

ปัญหาที่สอง เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒ วินิจฉัยว่า “ประกาศนาคาการแห่งประเทศไทยดังกล่าวมิได้ออกโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ จึงไม่เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔” แล้ว ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นการออกระเบียบของคณะกรรมการการเลือกตั้ง โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๗) จึงไม่เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ เช่นเดียวกัน อนึ่ง ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ฯ ฉบับเดียวกันนี้ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาได้เสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ และศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ด้วยแล้ว

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายประเสริฐ นาสกุล

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ